

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouă

Descoperirea întreitei aplicări a profeției: semnificația profetică a capitolului nouă din Apocalipsa și mișcarea reformatoare modernă

Jeff Pippenger
2024-03-01

Prima jumătate a capitolului nouă din Apocalipsa identifică a cincea trâmbiță, care este primul vai, iar a doua jumătate a capitolului identifică a șasea trâmbiță, care este al doilea vai. Ambele trâmbițe sunt ilustrate în mod viu pe hărțile pionierilor din 1843 și 1850. Când ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost desigilate la vremea sfârșitului, în 1989, odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, a început mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Printre adevărurile recunoscute în 1989 s-au numărat marile mișcări reformatoare din istoria Bibliei și faptul că toate se aflau în paralel una cu cealaltă. Toți profeții și, prin urmare, fiecare istorie sacră, inclusiv mișcările reformatoare sacre, ilustrează marea mișcare reformatoare finală a celor o sută patruzeci și patru de mii, care este totodată și mișcarea puternică a celui de-al treilea înger. Când începe procesul de sigilare, începe de asemenea și stropirea ploii târzii. Desigilarea mișcărilor reformatoare în 1989, urmată de desigilarea ultimelor șase versete din Daniel unsprezece în 1992, a produs un climat de rezistență, așa cum se întâmplă întotdeauna când un adevăr nou și prezent este desigilat.

În opoziția față de adevărul ultimelor șase versete din Daniel unsprezece, Domnul a descoperit adevărul că istoria profetică a Romei păgâne, unită cu istoria profetică a Romei papale, așa cum este întemeiată pe doi martori, identifică istoria profetică a Romei moderne. Regula întreitei aplicații a profeției a fost recunoscută și, de atunci înainte, folosită pentru a apăra împotriva rătăcirii și pentru a identifica și a stabili adevărul. Regulile care susțin că fiecare linie de reformă este paralelă cu celelalte linii de reformă, precum și regulile asociate cu întreita aplicație a profeției, au devenit temelia regulilor care au fost stabilite în mișcarea îngerului al treilea, așa cum fusese prefigurată prin regulile stabilite, folosite și publicate în istoria millerită.

योजनाको रूपमा भवष्यवाणीको त्रिसूत्रीय अनुप्रयोग एक लाख चौवालीस हजारको आन्दोलनका लागि उन्मुक्त गरियो, कनिक तिनीहरू पछिल्लो वर्षाको आन्दोलन हुन्, र तेस्रो हायको इस्लाम पछिल्लो वर्षाको सन्देश हो। भवष्यवाणीको त्रिसूत्रीय अनुप्रयोगको सिद्धान्त यहूदाको कुलका सहिद्वारा तेस्रो हायको इस्लाम इतिहासमा सेप्टेम्बर ११, २००१ मा आइपुगनुभन्दा धेरै अगावै पहिचान गरियो, कनिक उहाँले चाहनुभयो कि उहाँका अन्तमि-दनिका जनहरूले, जब उहाँले आफ्ना जनहरूलाई यर्मियाहका पुराना मार्गहरूमा फर्काउनुभयो, तब तेस्रो हायको आगमनद्वारा प्रतनिधित्व गरिएको सन्देशलाई सजिलै चिनिन सक्नु।

Înțelegerea pionierilor cu privire la trâmbițele a cincea și a șasea, așa cum sunt prezentate în capitolul nouă din Apocalipsa, era socotită a fi pasajul din cartea Apocalipsei care era susținut cel mai ferm și cel mai limpede de istorie. Uriah Smith își începe expunerea asupra capitolului nouă din Apocalipsa folosind cuvintele istoricului Keith pentru a sublinia tocmai acest lucru.

„Pentru o expunere a acestei trâmbițe, vom apela din nou la scrierile domnului Keith. Acest autor afirmă pe bună dreptate: «Cu greu se găsește un acord atât de unanim între interpreți cu privire la vreo altă parte a Apocalipsei ca în ceea ce privește aplicarea trâmbițelor a cincea și a șasea, sau a primei și a celei de-a doua vai, la saraceni și turci. Lucrul acesta este atât de evident, încât cu greu poate fi înțeles greșit. În loc ca una sau două versete să desemneze fiecare dintre ele, întregul capitol al nouălea din Apocalipsa, în părți egale, este ocupat cu o descriere a amândurora.» Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 495.

Împărțirea în capitole a celui dintâi și a celui de-al doilea vai delimitează istoria celui dintâi vai, reprezentat de Mohammed. Ea este localizată geografic în ceea ce istoricul Alexander Keith numește saraceni, ceea ce astăzi am numi Arabia. Istoria celui de-al doilea vai, reprezentat de Osman I, este localizată geografic în Turcia, pe care istoricul o identifică drept țara turcilor. Istoria celui dintâi vai a fost situată și împlinită în Arabia, locul de naștere al islamului și al lui Mohammed. Istoria celui de-al doilea vai a fost situată și împlinită în Turcia, locul de naștere al Imperiului Otoman.

ਪਹਿਲੇ ਹਾਏ ਦਾ ਇਤਹਿਾਸ ਉਸ ਯੁੱਧ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰੋਮ ਦੇ ਵਰਿੱਧ ਸੁਤੰਤਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਚਿ ਆਪਸੀ ਇਕੱਲਾ ਗਠਜੋੜ ਸਰਿਫ਼ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਹਾਏ ਦਾ ਇਤਹਿਾਸ ਉਸ ਯੁੱਧ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰੋਮ ਦੇ ਵਰਿੱਧ ਇੱਕ ਸੁਸੰਗਠਿਤ ਧਰਮ ਅਤੇ ਰਾਜਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖ਼ਲਿਫ਼ਤ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਚਿ, ਚਾਹੇ ਮੁਹੰਮਦ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਇਤਹਿਾਸ ਵੱਚਿ ਰੋਮ ਦੇ ਵਰਿੱਧ ਸੁਤੰਤਰ ਯੁੱਧ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਸਮਾਨ, ਅਥਵਾ ਅੰਤੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ, ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੁਸੰਗਠਿਤ ਯੁੱਧ ਹੋਵੇ, ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਅਣਅਪੇਖਿਤ ਰੂਪ ਵੱਚਿ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਯੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੈਨਿਕ ਰੀਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਰੰਗ ਦੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨਾ ਕੇ, ਫਰਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਤਾਰ ਵੱਚਿ ਸੁਸੰਗਠਿਤ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਕੂਚ ਕਰਵਾ ਕੇ ਲੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। “ਹੱਤਿਆਰਾ” ਸ਼ਬਦ ਇਸਲਾਮੀ ਯੁੱਧ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਅਣਅਪੇਖਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਦੀ ਮੌਤ ਵੱਚਿ ਵੀ ਪਰਣਿਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

Cuvântul „asasin” derivă din termenul arab „hashshashin”, care provine din „hashish”, însemnând „hașîș” sau „canabis”. Termenul a fost folosit inițial pentru a desemna un grup secret și fanatic de musulmani ismailiți nizariți din Orientul Mijlociu în perioada medievală. Membrii acestui grup erau cunoscuți pentru metodele lor neconvenționale și adesea violente, inclusiv folosirea asasinatelor politice pentru a-și atinge scopurile. Se spune că uneori consumau hașîș pentru a se pregăti pentru misiunile lor, fapt care a dus la utilizarea termenului „hashshashin” sau „asasini” în lumea occidentală. Asasini au fost activi în perioada medievală, în principal în Persia și Siria, și au jucat un rol semnificativ în diverse conflicte politice și asasinate din acea vreme. Termenul „asasin” și-a făcut în cele din urmă loc în limbile europene, unde a ajuns să desemneze, într-un sens mai larg, persoane care comit ucideri politice sau țintite.

Acest mod de luptă constituie o caracteristică profetică importantă a celor trei vaiuri, căci rolul profetic al islamului este acela de a produce războaie. Islamul, ca simbol, este în întregime legat de războaie, iar în capitolul nouă din Apocalipsa, islamul din primul și al doilea vai reprezintă o ilustrare a războiului lor. Războiul lor este identificat în cartea Apocalipsei ca fiind acțiunea care mânia neamurile, chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Iar neamurile s-au mâniat, și a venit mânia Ta, și vremea morților, ca să fie judecați, și să dai răsplată robilor Tăi proroci, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul. Apocalipsa 11:18.

„Neamurile” sunt făcute „să se mânie” chiar înainte ca mânia lui Dumnezeu să vină, iar mânia lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată în cartea Apocalipsei, constă în cele șapte plăgi de pe urmă, care vin atunci când timpul de probă al omenirii se încheie. În verset sunt trei repere: mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea de a-i judeca pe cei morți. Judecata celor morți la care se face aici referire este judecata morților nelegiuți care are loc în timpul mileniului de o mie de ani, iar nu judecata de cercetare a morților care a început la 22 octombrie 1844. Sora White afirmă limpede că cele trei repere din acest verset sunt distincte și au loc în ordinea prezentată în verset.

„Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea de a-i judeca pe cei morți erau lucruri separate și distincte, urmând una după alta; de asemenea, că Mihail încă nu Se ridicase și că timpul de strămtorare, așa cum n-a mai fost niciodată, încă nu începuse. Neamurile se mânie acum, dar când Marele nostru Preot Își va fi încheiat lucrarea în sanctuar, El Se va ridica, va îmbrăca veșmintele răzbunării, iar apoi cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.”

„Am văzut că cei patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă.” Scrieri timpurii, 36.

Rolul islamului în ultima carte a Bibliei este să mânie neamurile, iar ei fac aceasta prin război. Rolul islamului în prima carte a Bibliei este să aducă mâna fiecărui om din lume împreună împotriva islamului, reprezentat ca Ismael.

Și Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael; pentru că Domnul a auzit suferința ta. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în prezența tuturor fraților săi.” Geneza 16:11, 12.

Cuvântul „mână”, ca simbol, este asemenea tuturor simbolurilor biblice și poate avea mai mult de un înțeles, în funcție de contextul în care este folosit. În mod covârșitor, „mână”, ca simbol în profeția biblică, este un simbol al războiului. Cuvântul ebraic tradus prin „om sălbatic” este termenul pentru măgarul sălbatic arab, care posedă mai multe implicații profetice importante, dintre care una este aceea că măgarul arab este un membru al familiei Equidae, la fel ca și calul. În capitolul nouă din Apocalipsa și pe ambele hărți sacre ale lui Habacuc (hărțile pionierilor din 1843 și 1850), calul este folosit ca simbol al războiului reprezentat de Islamul celor trei vaiuri. Prima și ultima mențiune a Islamului, așa cum este reprezentat în cartea Geneza și în cartea Apocalipsa, identifică Islamul cu simbolul familiei Equidae (măgar sau cal) și amândouă subliniază rolul Islamului de a aduce război asupra „fiecărui om” (națiunilor).

În cartea Apocalipsei, capitolul NOUĂ, versetul UNSPREZECE, este identificat caracterul Islamului, căci, din punct de vedere profetic, caracterul este reprezentat printr-un nume. Numele dat împăratului care domnește peste Islam reflectă acea primă referire la Islam din cartea Genezei, unde este scris că caracterul sau duhul lui Ismael „va locui în prezența tuturor fraților săi”. Împăratul care domnește peste întregul Islam este duhul lui Ismael (împăratul lor), a cărui mână

este „împotriva fiecărui om”.

Și aveau peste ele un împărat, care este îngerul adâncului, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă are numele Apollyon. Apocalipsa 9:11.

Vechiul Testament, reprezentat prin ebraică, sau Noul Testament, reprezentat prin greacă, identifică caracterul care domnește asupra adepților religiei islamice fie ca Abaddon, fie ca Apollyon, care, în oricare dintre aceste limbi, înseamnă „moarte și distrugere”. Moartea și distrugerea sunt caracterul islamului, fie că este reprezentat în Vechiul, fie în Noul Testament. Caracteristicile specifice ale spiritului care stăpânește în fiecare adept al islamului, în legătură cu simbolul asinului sau al calului, sunt ambele elemente ale primei și ultimei referințe la islam. Aceste două atribute profetice poartă semnătura lui Alpha și Omega. Când sora White identifică solia care îi aduce la viață pe cei o sută patruzeci și patru de mii ca fiind oastea puternică a îngerului al treilea, ea declară următoarele:

„Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să se smulgă și să năvălească peste fața întregului pământ, aducând nimicire și moarte în calea sa.

„Să dormim oare chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, ca ei să se ridice în picioare și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără margini.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cele patru vânturi sunt ținute în frâu în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar cele patru vânturi sunt un „cal mânios” care poartă „moarte și distrugere în calea sa”. La 11 septembrie 2001, al treilea vai a intrat în istoria profetică, aducând „moarte și distrugere”, mâniind astfel „neamurile”, când a lovit țara slăvită spirituală „deodată și pe neașteptate”. La 7 octombrie 2023, al treilea vai și-a continuat drumul de „moarte și distrugere”, mâniind astfel și mai mult „neamurile”, când a atacat țara slăvită literală „deodată și pe neașteptate”. Primul atac neașteptat a marcat începutul perioadei sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar atacul recent din 7 octombrie 2023 marchează începutul perioadei finale, sau al „încheierii”, a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Să dormim oare chiar pe pragul lumii veșnice?

Pe ambele hărți sacre ale pionierilor, Islamul primei și celei de-a doua nenorociri este ilustrat grafic prin războinici islamici călărind pe caii lor de război. Călărețul de pe calul de război al primei nenorociri, în ambele ilustrații, poartă o sulită, iar călărețul calului care reprezintă a doua nenorocire trage cu o pușcă. Deosebirea este identificată limpede în capitolul nouă din Apocalipsa, căci în istoria celei de-a doua nenorociri a fost inventată praful de pușcă și a fost folosit pentru prima dată în război. Comentând asupra versetelor șaptesprezece până la nouăsprezece din capitolul nouă al Apocalipsei, Uriah Smith consemnează următoarele:

“Prima parte a acestei descrieri poate face referire la înfățișarea acestor călăreți. Focul, reprezentând o culoare, stă pentru roșu, «roșu ca focul» fiind o expresie frecventă; iacintul, sau hiacintul, pentru albastru; și pucioasa, pentru galben. Iar aceste culori predominau în mare măsură în îmbrăcămintea acestor războinici; astfel încât descrierea, potrivit acestei perspective,

și-ar găsi o corespondență exactă în uniforma turcească, alcătuită în mare parte din roșu, sau stacojiu, albastru și galben. Capetele cailor erau, la înfățișare, ca niște capete de lei, pentru a le indica puterea, curajul și sălbăticia; în timp ce ultima parte a versetului are, fără îndoială, referire la folosirea prafului de pușcă și a armelor de foc în scopuri de război, care pe atunci fuseseră introduse doar de curând. Deoarece turcii își descărcau armele de foc călare, privitorului aflat la depărtare i s-ar fi părut că focul, fumul și pucioasa ieșeau din gurile cailor, așa cum este ilustrat de planșa însoțitoare.”

„În ceea ce privește folosirea armelor de foc de către turci în campania lor împotriva Constantinopolului, Elliott (*Horae Apocalypticae*, vol. I, pp. 482–484) se exprimă astfel:—«Prin „focul, fumul și pucioasa”, prin artileria și armele de foc ale lui Mahomed, s-a produs uciderea celei de-a treia părți a oamenilor, adică cucerirea Constantinopolului și, în consecință, distrugerea imperiului grec. Trecuseră acum o mie o sută de ani și mai bine de la întemeierea lui de către Constantin. În decursul acestora, goții, hunii, avarii, perșii, bulgarii, sarazinii, rușii și chiar turcii otomani însuși își făcuseră asalturile ostile sau îl asediaseră. Dar fortificațiile îi erau de necucerit. Constantinopolul a supraviețuit, și odată cu el imperiul grec. De aici neliniștea sultanului Mahomed de a găsi acel lucru care să înlăture piedica. „Poți tu turna un tun”, a fost întrebarea lui către turnătorul de tunuri care dezertase la el, „de o mărime îndeajuns de mare ca să dărâme zidul Constantinopolului?” Atunci a fost înființată turnătoria la Adrianopol, tunul a fost turnat, artileria pregătită, și a început asediul.»”

„De remarcat este, în adevăr, cum Gibbon, mereu comentatorul inconștient al profeției apocaliptice, aduce acest nou instrument al războiului în prim-planul tabloului său, în narațiunea sa elocventă și impresionantă despre catastrofa finală a imperiului grec. Ca pregătire pentru aceasta, el dă istoria recente invenții a prafului de pușcă, «acel amestec de salpetru, sulf și cărbune»; vorbește despre întrebuițarea lui mai timpurie de către sultanul Amurat și, de asemenea, după cum s-a spus mai înainte, despre turnătoria lui Mahomed pentru tunuri mai mari, la Adrianopol; apoi, în desfășurarea asediului însuși, descrie cum «salvele de lănci și săgeți erau însoțite de fumul, zgomotul și focul muschetelor și al tunurilor»; cum «lungul șir al artileriei turcești era îndreptat împotriva zidurilor, paisprezece baterii tunând deodată asupra locurilor celor mai accesibile»; cum «fortificațiile care stătuseră vreme de veacuri împotriva violenței vrăjmașe au fost dezmembrate din toate părțile de tunurile otomane, multe spărturi fiind deschise și, lângă poarta Sfântului Romanus, patru turnuri rase la pământ»; cum, în timp ce «din linii, din galerii și de pe pod, artileria otomană tuna din toate părțile, tabăra și cetatea, grecii și turcii, erau cuprinși într-un nor de fum, care nu putea fi risipit decât prin izbăvirea finală sau nimicirea imperiului roman»; cum «zidurile duble au fost reduse de tunuri la o grămadă de ruine»; și cum, în cele din urmă, turcii, «ridicându-se prin spărturi», «Constantinopolul a fost supus, imperiul ei răsturnat și religia ei călcată în țărână de cuceritorii musulmani». Spun că se cuvine, în adevăr, să se observe cât de limpede și de izbitor atribuie Gibbon cucerirea cetății și, prin urmare, distrugerea imperiului, artileriei otomane. Căci ce este aceasta, dacă nu un comentariu asupra cuvintelor profeției noastre? «De aceste trei urgii a fost ucisă a treia parte a oamenilor: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor.»”

„Versetul 18. Prin aceste trei a fost ucisă a treia parte a oamenilor: de foc, de fum și de pucioasă, care ieșeau din gurile lor. 19. Căci puterea lor este în gura lor și în cozile lor; fiindcă

cozile lor erau asemenea șerpilor și aveau capete, iar cu ele vatămă.”

„Aceste versete exprimă efectul nimicitor al noului mod de război introdus. Prin intermediul acestor mijloace — praful de pușcă, armele de foc și tunurile — Constantinopolul a fost în cele din urmă învins și dat în mâinile turcilor.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 510–514.

Vom continua studiul celei de-a treia nenorociri, în articolul următor.

„M-am trezit din somn noaptea trecută cu o mare povară asupra minții mele. Transmiteam un mesaj fraților și surorilor noastre, și era un mesaj de avertizare și de îndrumare cu privire la lucrarea unora care susțin teorii greșite referitoare la primirea Duhului Sfânt și la lucrarea Sa prin intermediul unor unelte omenești.”

„Am fost înștiințată că un fanatism asemănător celui cu care am fost chemați să ne confruntăm după trecerea timpului din 1844 va reapărea în mijlocul nostru în zilele de încheiere ale soliei și că trebuie să înfruntăm acest rău tot atât de hotărât acum cum l-am înfruntat în experiențele noastre timpurii.

„Ne aflăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profețiile se împlinesc. O istorie stranie și plină de evenimente este consemnată în cărțile cerului — evenimente despre care s-a declarat că aveau să preceadă în scurtă vreme marea zi a lui Dumnezeu. Totul în lume se află într-o stare de tulburare. Neamurile sunt mâniate, și se fac mari pregătiri pentru război. Neam se ridică împotriva neamului, și împărăție împotriva împărăției. Marea zi a lui Dumnezeu se apropie cu mare grabă. Dar, deși națiunile își adună forțele pentru război și vărsare de sânge, porunca dată îngerilor este încă în vigoare, ca ei să țină cele patru vânturi până când slujitorii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunțile lor.” Solii alese, cartea 1, 221.